

RKT. ŽUPA POHODA B. D. M. MARIJA GORICA

God. IX. Broj: 23

12. veljače 2023.

Šesta nedjelja 'kroz godinu'

Dok slušamo evanđeoska izvješća, ponekad nam nije odmah jasno što Isus želi poručiti. Čini mi se da je danas sasvim drugačije. Nakon govora o blaženstvima, Isus nastavlja svoj govor na gori. Sada je konkretniji i sasvim jasan u svome obraćanju. Opasnost na koju nailazimo razmišljajući o današnjem evanđelju jest ublažiti si ono što je rečeno i ne vršiti ništa od toga. Razumni smo i nećemo ranjavati svoje tijelo, ali ne trebamo se zadržati samo na tome. U našem vremenu uopće nije popularno govoriti o zapovijedima. Svima su puna usta tzv. slobode koja bježi od zapovijedi, koja bježi od zakona i ne želi ničime biti ograničena. I mi smo prestali govoriti o tome da je nešto zapovjedbno, da treba postupiti na samo određeni način. I mi više ne govorimo da stvari moraju biti po zakonu.. Jako smo tolerantni i slobodni, a najčešće zato da bismo sebe opravdali i da bismo sebi udovoljili. Često mičemo zapovijedi iz svoga kršćanskog kazivanja i zato da bismo se svidjeli drugima. Tako se želimo prikazati kao neki napredni katolici, želimo dokazati da imamo veliko srce te da nismo zarobljeni nikakvim propisima. Pod izlikom ljubavi i suosjećanja s bližnjima, hranimo svoju lažnu veličinu.

Mičemo ono što je Božje i na to mjesto stavljamo sebe. Baš zbog toga dozovimo si još jednom u pamet Isusove riječi kako nije na nama dokidati ono što je on donio, ono što je on zapovjedio.

S druge strane, možda smo oni koji se stalno pozivaju na zapovijedi i prozivamo druge. Možda jako znamo mahati crkvenim pravom i konstitucijama i kućnim redom a da se ništa od toga ne vidi u našem življenju. Sveto pismo kao da nam želi poručiti da ne možemo druge poučiti ako sami nismo poučeni. Jasna je to stvar tako da prije nego što druge pozovemo na red, stanimo pred ogledalo savjesti i zapitajmo se koliko smo vjerodostojni. Trebam li se stalno pozivati na neka pravila ili drugi mogu učiti iz moga primjera? Živimo tako da naša djela budu poticaj za prihvaćanje zakona. Neka naši bližnji u našim riječima i našem ophođenju vide oslobađajuću snagu poslušnosti zapovijedima.

Dalje nas Isus opominje kako zapovijedi nisu tu da bi nam bilo teže, da bismo bili sputani, nego da bismo pomoću njih došli u Kraljevstvo Božje. Sve one prekršaje koji se čine rijetki i možda nas ne dotiču, Isus spušta na svakodnevnu razinu. Možda ne ubijamo, ali vrijeđamo li i ponižavamo brata i sestru?

Možda ne varamo bračnoga druga, ali osjećamo li uopće još kakvu povezanost s njim? Možda ne kršimo zavjete, ali rađa li naša čistoća ljubavlju? Možda se ne zaklinjemo, no je li laž postala toliko prisutna u našem životu te više ne vidimo što je istina?

Uistinu, mnogo možemo učiti od Isusa. On jako malo traži za sebe. I kad nam se čini da zahtijeva nešto sebi u prilog, on to ponajprije čini zbog nas i onih s kojima živimo. Baš

tu se može pokazati koliko smo istinski njegovi, ili smo još uvijek licemjerni... On nam kaže da se prije nego što dolazimo k njemu izmirimo sa svojom braćom i sestrama, a mi? Koliko puta molimo zajedno, koliko puta slavimo misu jedni pokraj drugih, a da se ne možemo ni pogledati? Nekada u trenucima najvećeg nepodnošenja svojih bližnjih bježimo u pobožnosti. Isus tada veli: stani malo, uspori! Dragocjena je molitva koju mi želiš prinijeti, ali daj najprije očisti svoje srce. Poslušajmo ga pa činimo tako.

S bližnjim se mogu izmiriti tek ako sam pomiren sa samim sobom. Kad god se zbog drugoga uzbuđujemo, kad god ga grdimo, to je znak da se u nama nadražuje nešto što još nismo prihvatili. Važan izvor spoznaje o nama jesu drugi. Nitko od nas ne može upoznati u meditaciji i ispitu savjesti sve svoje tamne strane. Tek jedni s drugima, u zajedničkom trvenju otkrivamo gdje to još nismo sebe prihvatili.

Posve je normalno da se uvijek nanovo srdimo jedni na druge. No tu srdžbu smatramo izvorom spoznaje samih sebe. Tada molimo Boga da svi postanemo jedno.

Mnogi nisu kadri pomiriti se jer se osjećaju iskorišteni. Oni gutaju svoju srdžbu i ne mogu s njom izići na kraj. Prepuštaju se zbivanjima, ali u sebi nemaju mira.

Ima ljudi koji se ne mogu pomiriti jer jednostavno za život trebaju nekog neprijatelja; bilo da je to šef, susjed, supružnik, poglavar ili tko drugi. I kad dohvate tog neprijatelja, onda se na nj obore: neprijatelj je dobar ventil. Sve ono čime u sebi nisam zadovoljan mogu natovariti njemu.

Zajedništvo može živjeti samo po međusobnom praštanju. Htjeli mi to ili ne, uvijek iznova nesvjesno ranjavamo jedni druge, čak i onda kada mislimo najbolje. Takav je život. Možemo ustrajati kao ljudi samo ako jedni drugima neumorno praštamo odnosno ako se znamo ispričati drugima. U tome ćemo uspijevati samo onda kada smo okusili Božje oprostnje, koje svi mi uvijek iznova trebamo. Tada će se otvarati i širiti naše srce. Na putu do takva srca moramo prihvatiti svu istinu svoga života kao i života svih s kojima živim te darivati svoje srce Bogu da ga on otvori. Amen!

Događanja

Ove godina nam Pepelnica ili čista srijeda „pada“ 22. veljače. To je početak posvećenog vremena Korizme! I ove ćemo godine kroz korizmu imati pobožnost Križnoga puta, nova prilika za nagrade za naše vjeroučenike. Stoga već sada sve pozivam da se pripremimo za pokornička slavlja tijekom korizme! Nagrade za najbolje neće izostati!

Kao što znate, korizma je posebno vrijeme u kojem nema slavlja ni proslava, kao u ostatku godine. U korizmi nema ni vjenčanja ni krštenja, pa prema tome svoje proslave nastojte planirati za proljeće nakon Uskrsa. Vjenčanja su obično subotom, a krštenja bi trebala biti nedjeljom. Nažalost, često se događa da se krštenje traži isključivo subotom i to iz krivih razloga. Krštenje je najvažniji sakrament i normalno vrijeme za primanje toga sakramenta je nedjelja, u zajednici vjernika. Nažalost, mnogi imaju iskrivljeno mišljenje da njihovo dijete nitko ne treba vidjeti i zato žele krštenje „obaviti“ u subotu, ako je moguće po noći, dato nitko ne vidi. I još se bune, jer to, kao, ne bi trebalo nigdje objavljivati. Prošla su vremena kad su se ljudi bojali krstiti dijete ili što drugo, da ne bi imali problema na poslu itd. Danas je, srećom, drugačije vrijeme i treba prihvatiti liturgijske razloge zbog kojih bi krštenje trebalo biti od župnom misom u nedjelju. Stoga Vas molim da svoja krsna slavlja planirate u nedjelju, kako bi se sačuvala svetost sakramenta! Na vrijeme se javite i za vjenčanje i za krštenje i za ostale potrebe, kako bi se na vrijeme sve stiglo pripremiti. Zahvaljujem na razumijevanju!

Iako je još dosta daleko, Uskrs ćemo ove godine proslaviti u nedjelju, 9. travnja. Kako bismo na

3.

vrijeme nabavili uskrzne svijeće, ove godine su već sada naručene posebne svijeće. Koje u sebi imaju „uložak“ s uljem, koje gori, umjesto klasične svijeće. Time želimo osigurati da svijeća ostane uvijek jednake veličine, da se ne troši, kao klasične svijeće, i da te svijeće možemo koristiti više godina. Trebamo dvije svijeće: za sv. Križ i za našu župnu crkvu. Cijena jedne svijeće je 120 eura. Stoga Vas molim, ukoliko ste u mogućnosti, dajte svoj prilog da lakše platimo naručene svijeće, kako bismo ih imali spremne za Uskrs. Do sada je skupljeno ukupno 160 eura! Od srca hvala za Vaš dar!

Iz života župe

Apeliram na sve vjeroučenike da budu redoviti na vjeronauku i misnim slavljinama! Molim i roditelje da se uključe, koliko im je moguće, da na taj način budu potpora i primjer svojoj djeci. Nažalost, do sada to nije bio slučaj! Mnogi su se udaljili od crkve, zanemarili sakramente i misle da se može živjeti bez Boga! Nažalost, mnogi takav stav prenose i na svoju djecu, iako su sami svjesni da je to pogrešno. Sada je vrijeme da to zajedno ispravimo! Stoga sve rado pozivam da se uključe, da žive svoje kršćanstvo, kako nas Sv. Pavao poziva, dostojni poziva na koji smo pozvani! A pozvani smo na svetost! A svetost se postiže živeći po Božjim i crkvenim zapovijedima, koristeći svete sakramente, a redoviti vjernički život krijepiti svakodnevnom molitvom!

Od ponedjeljka, 20. veljače sv. Mise će radnim danima biti u 18 sati. Osjetno je duži dan, pa mnogima tako više odgovara. Nedjeljni raspored se neće mijenjati, kao ni uredovno vrijeme župnog Ureda.

Sakrament svete ženidbe žele sklopiti i danas se ozivaju:

SIMON RATKOVIĆ, sin Krunoslava Ratković i Klementine r. Glogović iz Marije Gorice, Kožnarov put 4; i

ANAMARIJA HARAMINA, kći Ivica Haramina i Dragice r. Marijan iz Zagreba, Skokov prilaz 5, Župa Utrina.

Oni će se vjenčati u našoj crkvi u nedjelju, 19. veljače u 16 sati.

Neka ih, zagovorom Majke Božje, prati Božji blagoslov!

04.02.2023.

Poštovani vlč. Barić!

Pred neko vrijeme smo iz Nacionalne uprave Papinskih misijskih djela u RH primile lijepu i iznenađujuću vijest da ste u Vašoj Župi Pohoda BDM potaknuli akciju kako bi se prikupila sredstva za pomoć našem misijskom djelovanju.

Od srca Vam zahvaljujemo za Vašu brižnu zauzetost. Također zahvaljujemo Vašim Župljanima na njihovom odazivu. Radosne smo i ponosne što hrvatska srca i u ova teška vremena zrače ljubavlju i nesebičnošću.

Plodovi Vaše nesebične otvorenosti za potrebe drugih pomoći će nam umanjiti patnje mnogih od naše najpotrebnije braće i sestara

Molimo da Vam dobri Bog koji sve vidi bogato uzvрати, a naša Nebeska Majka Marija zagovora Vas i Vaše obitelji.

Uz srdačne pozdrave, Vaše zahvalne

Sestre Karmelićanke BSI, osobito

s. Ana Marija Maleš i s. Marija Lucija Vincek.

POMOĆ HRVATSKOG CARITASA TURSKOJ I SIRIJI

4.

U neprimljivi strašnog potresa koji je pogodio Tursku i sjeverni dio Sirije poginulo je preko 22 tisuće ljudi! Ozlijeđenih je preko 75 tisuća. Nažalost, ove brojke nisu konačne. Sa strahom pratimo najnovije vijesti i strepimo nad sudbinama tisuća nestalih, koji su ostali pod ruševinama. Nažalost, loše vremenske prilike ometaju tisuće volontera koji tragaju za ranjenima, a vremena je sve manje. Kao i nebrojeno puta do sada, ljudi širom svijeta iskazuju ljudsku i kršćansku solidarnost s tolikim stradalnicima koji su ostali bez ičega. Hrvatski Caritas uključio se u prikupljanje pomoći, najprije putem donatorskog telefona broj 060 9010, na koji se već prvoga dana akcije javilo preko 10 tisuća naših ljudi, a javljaju se neprestano novi. Stoga i Vas pozivam da nazovete navedeni broj kako bi pomogli! Naime, jednim pozivom darujete 0,83 eura (pdv. uključen). Objavljen je i broj računa na koji se mogu uplatiti sredstva, HR0723400091511220139, a u našoj crkvi je pred oltarom i kutija na kojoj piše: Pomoć stradalima u potresu u Turskoj, u koji možete ubaciti svoj dar. Nikada do sada naša pomoć stradalima nije izostala, pa vjerujem da neće ni ovaj put!

Duhovni kutak

Puno je toga ovih dana napisano i izrečeno o papi Benediktu XVI., koji je preminuo na zadnji dan 2022. godine. Bilo je tu mnoštvo lijepih misli, među kojima se posebno izdvajaju svjedočanstva osoba koje su se radikalno obratile upravo čitajući Ratzingerova djela, njegove misli i njegov nauk. Naravno, smrt velikoga teologa i pape Benedikta probudila je i mnoga pitanja, među kojima se mogu zamijetiti ona koja su se mahom tiho i privatno, ali uporno i učestalo postavljala, a vezana su za izloženo mrtvo tijelo pape Benedikta, isprva u samostanu u kojem je živio, a onda i u bazilici sv. Petra u Rimu. Vrlo brzo nakon objave Papine smrti pojavile su se fotografije i video isjecci Papina mrtvog tijela izvan lijesa, iako je bilo medija koji uopće nisu prenijeli takve prizore. Izloženo mrtvo tijelo pape Benedikta nikoga nije ostavilo ravnodušnim, a odnos prema mrtvom tijelu nepogrešivo otkriva čovjekov odnos spram same smrti.

O suvremenom odnosu prema smrti pisao je Ratzinger u svojoj *Eshatologiji*, djelu koje je imao prevedeno na hrvatski jezik i koje je on sam označio kao svoju najbolje razrađenu knjigu. Prema Ratzingeru, suvremeni dominantni stav spram smrti jest pokušaj neutraliziranja smrti putem njezina bagateliziranja i neutraliziranja. Smrt je *tabu tema*, pred njom se skriva i ne želi joj se pogledati u oči. O njoj se ne govori, a kad se govori, onda se sve teške riječi zamjenjuju ublaženim pojmovima (tako na primjer *umirući* postaje *bolesnik u terminalnoj fazi bolesti...*) Nadalje, smrt je odavna postala tehnički problem za koji su zadužene posebne ustanove. Umire se u ustanovama, daleko od očiju obitelji, a priprava tijela za pokop i sam ukop pripadaju specijaliziranim službama. Djecu se posebno čuva od pogleda na smrt, ona ne smiju vidjeti mrtvo tijelo, čak ne trebaju biti ni na ukopu kako im se ne bi narušilo sretno djetinjstvo. Iza svega ovoga, prema Ratzingeru, stoji samo jedno – banaliziranjem i neutraliziranjem smrti čovjek pokušava oduzeti od smrti sve ono metafizičko, a to znači i teološko, koje prodire u njoj i po njoj. Banaliziranje smrti treba od čovjeka odmaknuti sva ona teška i neugodna pitanja koja izvire iz smrti, a s kojima su se sve religije i kulture hvatale ukoštac. Smrt, dakle, treba postati odviše obična, puki naravni slijed događaja, čak ljudski proizvod (eutanzija) i najbolje je kad je iznenadna, kada dođe poput bljeska i ne ostavi vremena za patnju i bilo kakva teška pitanja. Dok su nekoć vjernici svakodnevno molili *od nagle i nepripravne smrti oslobodi nas, Gospodine*, u litanijama nevjernika, veli Ratzinger, ta bi molba glasila posve suprotno: *iznenadnu i neprimjetnu smrt, daj nam Gospodine*.

Stav prema smrti, i to je Ratzinger genijalno učinio, glavni je ključ razumijevanja stava prema čovjeku i njegovu životu. To znači da je suvremeno banaliziranje i neutraliziranje smrti korijen svih modernih brutalnosti spram ljudskoga života. Gdje je postalo opasno da se smrt krajnje ljudski prihvati u njezinu proboju metafizičkoga i teološkoga, onda i sama ljudskost, opet kao proboj metafizičkoga i teološkoga, postaje opasna. Drugim riječima, dehumaniziranje čovjekove smrti ujedno je uvijek i dehumaniziranje ljudskoga života.

5.

Već i ovaj kratki uvid pokazuje da je promatranje Papina mrtva tijela koje je danima ležalo na odru izvan lijesa, za modernog čovjeka predstavljalo veliku muku i strašan pritisak, jer mu se ta slika urezivala kao pokušaj otpora banaliziranju i neutraliziranju smrti i jer su iz te slike prodorno izvirala duboko ljudska pitanja za koja je bio uvjeren da je on njih uspješno pobjegao, plaćajući tako cijenu istinskoga, a time i lijepog života – života s Bogom. Poslušajmo Benedikta: „Križa zapadnog svijeta počiva posebno na odgoju i filozofiji koje nastoje spasiti čovjeka mimo križa, protiv križa, a time i protiv istine. Ponovimo još jednom: relativnost je takvih puteva neosporna. Oni mogu postati korisni ako priznaju da su dio veće cjeline. No uzeti sami za sebe, vode u ispraznost. Jer čovjeku na posljetku može biti dovoljan samo odgovor koji uključuje beskonačni zahtjev ljubavi. Samo je vječni život dostatan za odgovor na pitanje ljudske egzistencije i smrti u ovome svijetu.

O JOSIPU RATZINGERU, BENEDIKTU XVI., KAO TEOLOGU JEDNOSTAVNIH

Stid, bol i pakao – stvarnosti su koje čovjeka trebaju potaknuti na obraćenje. Danas, u vremenu bezboštva, teško da išta može potaknuti čovjeka na obraćenje. Stid ne, jer primjećujemo kako se s bestidnošću može izvrsno živjeti u ovom svijetu. Bol ne, jer su nam tehnika i medicina omogućile da više ne osjećamo bol. Zato smo i bolesni – jer smo zdravi, bez boli. Pakao ne, jer se teologija odavno odrekla nauka o paklu i đavlu. Bezbožništvo – koje poništava i stid i bol i pakao – nekoliko stoljeća buja u Europi, te smo sada svjedoci njegova vrhunca. Hrvatska, zahvaljujući dobroj Božjoj providnosti, očuvana Istokom (Otomanskim carstvom i komunizmom), tek je u posljednjih nekoliko desetljeća došla u ralje Zapadne Europe, odnosno europske kulture. Crkva na Balkanu, providonosno konzervirana Istokom, koja zapravo nije europska, nego balkanska Crkva – i takvu ju treba s ponosom shvaćati – tek sada počinje osjećati svu silinu bezboštva europske kulture. Nenadmašno je to već uvidio Joseph Ratzinger: „Kao što su u nas na Zapadu ljudi postali umorni od religije i vjere, tako su tamo (u Rusiji) postali umorni od ateizma“. To će dobro znati svi koji su s Balkana – „umorni od ateizma“ – studirali u Europi, svi koji su došli u kontakt s europskom kulturom, umornom od vjere, ali zato moćnom u razumu: moć razuma, moć tehnike, moć hedonizma. Sve moćno, a sve neljudski, suprotno i vjeri i pobožnosti i poniznosti. Sve ovo pišem jer se bez pozadine takve zapadne odnosno europske kulture ne može razumjeti život preminuloga Josepha Ratzingera, pape emeritusa Benedikta XVI. Njegov cjelokupni teološki, svećenički pa i papinski život i djelo izričaj su goleme drame bezbožne zapadne, europske kulture s jedne strane i kršćanstva, Katoličke Crkve s druge strane. Stoga je dobro ovdje skicirati njegov dramatičan život i djelo u nekoliko misli.

Već u svojem nastupnom predavanju, koje je bilo posvećeno razlikovanju Boga vjere i filozofije, Joseph Ratzinger naznačio je da jedino istinsko pitanje, pitanje nad pitanjima, jest pitanje o Bogu. Tako u jednom intervjuu piše: „Mislim da je naša velika zadaća sada, nakon što su razjašnjena neka temeljna pitanja, u prvom redu iznova osvijetliti prvenstveno Boga. Danas je važno vidjeti da Bog postoji, da nas se Bog tiče i da nam daje odgovore. I obrnuto, kada on otpadne, koliko god sve drugo bilo pametno, čovjek gubi svoje dostojanstvo i svoju istinsku ljudskost i time ruši ono bitno. Mislim da zbog toga danas moramo staviti nov naglasak na Božje prvenstvo.“ I još: „Samo ljudsko je ono što razdvaja, a božansko je ono što sjedinjuje.“ I ta se misao provlači kroz sva njegova djela. Dovoljno je čitati njegove sveske o Isusu iz Nazareta gdje je jedna od najvažnijih misli, tako teološki jednostavna, ali danas teško probavljiva, čak i u samoj Crkvi, a to je misao da je Isus Krist bitan samo zato što je Bog, što je donio Boga. Ne treba čuditi da je sva Ratzingerova misao nakon odlaska iz Tübingena u Regensburg usredotočena na Boga, na Isusa Krista. Ratzinger je osjetio da je teologija već od 60-tih godina počela silovito srljati u sva ostala pitanja, koja bismo mogli nazvati humanitarnim pitanjima, zaboravljajući pritom, gle čuda, Boga, Isusa Krista. Ratzinger

6.

se izravno susreo s Molohom moćne zapadne kulture: znanost, tehnika, hedonizam. Čak se može u njega, što ne treba čuditi, primijetiti jedno vrijeme nesigurnosti pred tom moćnom kulturom: to je bilo u razdoblju teološkog djelovanja u Tübingenu. Možemo ga vidjeti na fotografijama s kravatom (tada su bili popularni tzv. Krawatenpriester). Tu nastaje *Uvod u kršćanstvo* gdje se Kristovo božanstvo tumači i mogućnošću da Marija nije djevičanski začela. No, odlazak iz Tübingena, koji je danas teološki nestao s lica zemlje i dolazak u Regensburg predstavljaju veliki prekid i kritički odmak ne samo od određene liberalne teologije i Crkve nakon Koncila nego i od cjelokupne zapadne europske kulture u kojoj je sve postalo odveć važno, samo ne Bog, što je u skladu s Nietzscheovim proročanstvom da je zapadni čovjek ubio Boga i da će se crkve uskoro pretvoriti u Božje grobove. To nam i sam priznaje u jednom intervjuu 1983., u kojem priznaje da se promijenio: „Ne smijemo stati u životu, moramo se razvijati. Moj je razvoj tekao ravno, a ne u suprotnostima... Čitao sam i govore koje sam pripremao tijekom Koncila, a koji se sada nalaze u tiskanim svescima. Čudio sam se i pitao se bi li to isto mogao danas reći.“ Joseph Ratzinger, živeći u srcu u to vrijeme moćne zapadne kulture osjećao je tada, ali kasnije svu silinu, moć, privlačnost te iste kulture, kulture koja se oslanja na razum (razum je moć, neovisnost) i tehniku te joj se pokušavao suprotstaviti vjerom u Boga, vjerom koja čini, za razliku od razuma, čovjeka slabim, ovisnim. Ratzinger je živio i proživljavao, što nije toliko vidljivo u načinu njegova pisanja, pravi dramatičan pritisak atraktivnoga bezboštva zapadne kulture na svojoj duši, koja je nastojala ostati vjerna Bogu, Isusu Kristu i Crkvi.

Mnogi danas upozoravaju, prema promišljanju o Antikristu Vladimira Solovjeva, na golemo bezboštvo današnjega zapadnog društva. Mišljenje je mnogih da je jedan od najvažnijih razloga raspada katolicizma na Zapadu potpuna amerikanizacija, protestantizacija europskog društva nakon 2. svjetskog rata. Predvodnica i motor amerikanizacije u Europi bila je Njemačka koja je pala pod potpuni utjecaj Amerike. Liberalizacija teologije u Njemačkoj počela je dakako i prije, ali definitivno se počela događati upravo nakon 2. svjetskog rata. I problem Europe, kao i cijeloga planeta, jest upravo premoć amerikanizacije. Svi smo se, više ili manje, našli u tom američkom vrtlogu hedonističke kulture zabave, spektakla, uživanja, sporta, fizičkoga izgleda. Slično je i danas. Zato se u mnogima događaju duhovna raspuknuća. Ta nutarnja raspuknuća uzrokovao je veliki pritisak. Riječ je o dvostrukom pritisku: s jedne strane - golema zadivljenost moćnom zapadnom kulturom koja se predstavljala moćnom zahvaljujući kršćanstvu, ali zapravo je ta moć opasno pervertiranje kršćanstva. Tu su moć zapadne kulture „mislioci u rupama“ osjećali na svojoj vlastitoj koži: znanstveno-tehničko stvaralaštvo, umjetničko stvaralaštvo, gdje se čovjek osjeća kao titan, moćan, tako uzvišen da uopće ne treba Boga. S druge pak strane, svi ti „mislioci u rupama“ osjećaju da je čovjek u rupi. Oni se muče s Bogom, tragaju, pitaju, odbacuju i žude za Bogom te završavaju svoje živote raspuknuti. Slute i znaju da čovjek bez Boga prestaje biti čovjek, da čovjek kojemu nedostaje Bog više nije čovjek. To se raspuknuće dogodilo i u životu Josepha Ratzingera, pape Benedikta XVI. Njegovo odreknuće od papinske službe, koje treba shvaćati onkraj kritike i divljenja, kao raspuknuće spram toga golema pritiska, raspuknuće u golemoj osamljenosti, u Babilonu današnje bezbožne kulture. U tom odreknuću vidljiva je sva drama zapadne kulture, drama zapadnih vjernika koji u Babilonu zapadne kulture, u toj rupi, i dalje vjeruju u Gospodina. Ti vjernici, a među njima je i Joseph Ratzinger, taknuti tom bezbožnom zapadnom kulturom, pokušali su joj se oduprijeti, znajući da vjera u Boga ide uvijek protiv „normalnoga“, općenitoga. Ono što je Ratzinger napisao za celibat, vrijedi i za vjeru u Isusa Krista: „Celibat je uvijek, recimo to tako, napad na ono što čovjek normalno misli“. Njegovo je raspuknuće simbol svih drugih, pa i tragičnih raspuknuća zapadne Crkve, osobito biskupa i svećenika, u posljednjih sedamdesetak godina. Stoga je baština koju nam je ostavio Benedikt XVI. Baština strastvenoga pitanja o Bogu, zbog kojega se ne treba bojati ni raspuknuća. Jer, „on liječi one koji su srca skršena“. Štoviše, piše jedan svećenik, mišljenja sam da nam je danas potrebno još daleko zaoštrenije i strastvenije pitanje o Bogu, odnosno još daleko radikalnija, ali i

7.

poniznija odluka za Boga protiv današnje kulture, koja neće morati dovesti do raspuknuća, nego do unutarnje borbe o kojoj govori sv. Pavao u sedmom poglavlju Poslanice Rimljanima. Čitati knjige, tekstove Josepha Ratzingera bilo je pravo osvježanje u oceanu mnogih znanstvenih, kompliciranih teoloških studija poslije Koncila, koje su slijedile racionalni, znanstveni ideal zapadne znanosti. Ratzingerove su studije sasvim jednostavne, bez puno znanstvenoga aparata. One su jednostavni izričaji i misli. Njegov je stil pravi ponizni stil. Jer, istinska teologija prepoznaje se ne samo po sadržaju. Stil također odlučuje o teologiji. Upravo zato što je stil bio jednostavan, misao je bila duboka, jer je svojom jednostavnošću papa Ratzinger omogućavao da se dođe u dodir sa samim izvorom Kristova nauka i nauka Crkve. Svaka njegova misao uvodila je u kršćanstvo, za razliku od znanosne teologije zadivljene znanstvenošću, koja se trudila slijediti znanstvenu metodu te je prije izvodila, nego uvodila u kršćanstvo. Ponizni stil Josepha Ratzingera nalikuje stilu crkvenih otaca i često se može dobiti dojam kao da se čita kojeg crkvenog oca. A razlog je tome upravo odmak od znanosti i racionalnosti zapadne kulture, ali i sveučilišne teologije. Dakako, u njegovoj teologiji opet je vidljivo raspuknuće, ali korisno raspuknuće. Ratzinger je činio veliki napor da se, unutar tada moćne njemačke teologije od koje danas nije ostao ni kamen na kamenu, suprotstavi toj istoj teologiji služeći se tom istom racionalnosti. To se osobito može vidjeti u grandioznom opusu *Isus iz Nazareta*, gdje je Ratzinger, služeći se zapadnom racionalnošću pokušao pokazati suprotno od onoga što je moderna teologija tvrdila, a to je da je zapravo središte kršćanske vjere sve ono što je za modernu teologiju postalo upitno i nebitno: Marijino djevičanstvo, Kristovo božanstvo, čuda, spasenjska smrt, uskrsnuće, uzašašće, eshatologija. U znanstvenoj teologiji „teologiji bilježaka“, a što je osobito danas vidljivo, ne mogu se oteti dojmu da što je više znanstvenosti, što je više bilježaka, fusnota, to je manje živoga odnosa s piscima prošlosti, a osobito s Isusom Kristom. Isus je postao puki, mrtvi objekt istraživanja, a ne više živa osoba, osoba u koju se vjeruje. Zato je Ratzinger pokušao unutar te iste racionalnosti obraniti vjeru u živoga Isusa Krista koji je nestao u znanstvenom aparatu moderne teologije, u toj „teologiji bilježaka“. Ratzinger je tako ustao protiv Moloha zapadne sveučilišne teologije. I to je njegova golema zasluga. Zbog toga je, zajedno s Hansom Ursom von Balthasarom i Henrijem de Lubacom, koji su također djelovali izvan sveučilišne teologije, pokrenuo međunarodni katolički časopis *Communio* kako bi u tom časopisu mogli razviti teologiju koja će izići iz zatvorenosti znanstvene teologije, ali i racionalnosti, te upravo zato izvorno teološki promišljati pitanje Crkve, teologije i kulture. I u tom je smislu Joseph Ratzinger pravi *defensor fidei* u 20. stoljeću. Možemo samo zamisliti pod kakvim je pritiskom morao djelovati i pisati u Njemačkoj nakon Koncila, kada se razvijala potpuno suprotna teologija, teologija koja je bila uperena protiv nauka Krista i Crkve. Upravo zbog toga golemog pritiska i zahtjevnosti, Ratzingerova misao – to su ta raspuknuća – katkad gubi na životnosti, svježini, što je vidljivo u svescima *Isus iz Nazareta*. To je i razlog, što zvuči pomalo zbunjujuće i što bi se najmanje očekivalo naočigled vlastite smrti, da čak i u svojoj duhovnoj oporuci spominje znanstvenu teologiju, liberalne teologe.

Bez obzira na to, Ratzinger je pokazao put kojim teologija treba krenuti, a to je oprez spram sveučilišne teologije, stil koji treba biti što sličniji stilu Svetoga pisma. Zato je tako osvježavajuće čitati Ratzingerove tekstove. *Sermo humilis*, njegov poznati stil, govori o teologu koji zaista uživa u onom o čemu piše ili bolje rečeno stvarno ljubi ono o čemu piše. Iz svakoga teksta odiše nježna ljubav prema otajstvima kršćanske vjere. Nije moguće pročitati ni jedan njegov tekst, a da se ne bi osjetilo – kao u crkvenih otaca – tu čudesnu toplinu i nježnost duha, jer je to teolog koji se nikada nije „bavio“ otajstvima vjere zbog „napredovanja“, zbog znanstvenoga aparata, gomilanjem „fusnota“ i metodologije, nego „prebirao“ ono o čemu je pisao. Upravo po tome je bio najveći teolog prošloga stoljeća, veći i od Hansa Ursa von Balzhasara, Henrika de Lubaca, Karla Rahnera. U Ratzingerovim tekstovima čitatelj ne samo da može s lakoćom razumjeti ono što vjeruje nego ga njegovi tekstovi i uvode u ljubav prema otajstvima vjere, odnosno u ljubav prema Isusu Kristu i Crkvi.

8.

Tekstovi nalikuju izričajima ljubavi koji pozivaju na ljubav. A to je sasvim razumljivo jer je i sam Ratzinger isticao da je subjekt teologije Bog i da se u teologiji mora osjetiti da kroz nju

progovara Bog. Jer istinski je teolog onaj „koji svojoj zadaći udovoljava samo u mjeri u kojoj dopušta da sam Bog bude subjekt.“ Nažalost, danas se dogodilo sve ono što je Ratzinger najavio: „Čini mi se da smo zapravo tek nakon Drugog svjetskog rata, a potpuno tek nakon Drugoga vatikanskog sabora, došli do toga da se teologiju može studirati čisto akademski, kao nekakav egzotični objekt o kojem stječemo znanje, čiji daljnje prenošenje služi zarađivanju za život.“ Zato će nam on jako nedostajati. (*nastavak pročitajte u slijedećem broju*)

Obavijesti

PON	13. II.	Katarina Ricci		
UTO	14. II.	Valentin	17h Marija Gorica	+ Eduard i Pepica Crnić
SRI	15. II.	Mihael Sopočko	17h Marija Gorica	+ Vlč. Faustin Čubranić, <i>rod. i imendan</i>
ČET	16. II.	Onezim		
PET	17. II.	Bartol	17h 18,30h Marija Gorica	Zajednička sv. Misa <i>vjeronauk za PRVOPRIČESNIKE</i>
SUB	18. II.	Franjo Regis	17h 17,30h Marija Gorica	+ Zdenka i Josip Pušić, Ljubica i Đuro Vujnović <i>krštenje: LUKA TOPOL</i>
NED	19. II.	<u>6. nedjelja</u> <u>„kroz godinu“</u>	8h Marija Gorica 9,30h Sveti Križ 11h 16h Marija Gorica	+ Veronika (<i>god.</i>) i Zvonko (<i>god.</i>) Planinc i Ivan Jakovina, <i>god.</i> + Marija (<i>god.</i>) i Josip Jakovina i Obitelj i za zdravlje jedne osobe <u>ŽUPNA SV. MISA</u> <i>vjenčanje: <u>RATKOVIĆ - HARAMINA</u></i>

U petak, 17. veljače u 17 sati imamo zajedničku sv. Misu za ove pokojnike: + Dragica Ražen, *god.*, Ivan Jurišić, Stjepan i Ivan Antolić i Obitelj, Stjepan i Dragica Žlebački, Josip, Slavko i Veronika Štros, Jelka i Franjo Blažević, Stjepan (*stariji*) i Milka Topol i Obitelj Mikec.